

азъ — ти знайшъ колко прѣзирамъ тие граматически глупости — гледамъ го и се смѣжъ... И помисли си, той още нѣма хаберъ за *Заритъ на истината*! Простакъ!... Плюхъ му на сурата, па излѣзохъ.

— Да, Баталовъ е по природа педантъ, забѣлѣжи Начевъ, като щадеше самолюбието на бѣдний редакторъ.—Значи, нищо не станало... Има още една работа, тя е по-подходяща за тебе, ти пакъ около редакцията ще се въртишъ...

— Дѣ?

— И недѣй се отказва.

— Кажи!

— При „Любословие“.

— При д-ръ Ставрева?

— Да.

— Ставревъ! когото азъ изругахъ въ *Заритъ*?

— Той незнае, не е прѣглеждалъ... Снощи той ми каза, че му трѣбвалъ дѣятеленъ агентъ за провинцията, за събиране абонаментитѣ на списанието му. Азъ мисляхъ за тебе... Чакай, недѣй се вжси! Видждъ, по тоя начинъ пакъ оставашъ въ областта на литературата и работишъ... тѣй да кажъ, за распространение на свѣтлина и истина—Ставревий журналъ нѣма друга цѣль. И ти не се отклонявашъ отъ задачата си — сичкитѣ пжтица водатъ за Римъ—(завърши искусно Начевъ, като щадеше самолюбието на бѣдния редакторъ).

---

Цѣла година вече Пустодимски работи пѣргаво за распространение истината и свѣтлината чрѣзъ Ставревия журналъ. А което е най-главното, трудътъ му го възнаграждава и коремътъ му е доволенъ отъ свѣта...